

CRĂCIUNUL

în cele mai frumoase povestiri

Ediția a II-a

Selecție de text
DANA IONESCU

Traducere din limba engleză

ADRIANA VOICU
DANA IONESCU

Ilustrații
VALERIA MOLDOVAN

NEMIRA

Cuprins

<i>Spiridușii Crăciunului</i> de CHARLES DICKENS	5
<i>Uriășul cel egoist</i> de OSCAR WILDE	13
<i>Crăciunul în Poganuc</i> de HARRIET BEECHER STOWE.....	21
<i>Scrisoare de la Moș Crăciun</i> de MARK TWAIN	47
<i>Granatul albastru</i> de SIR ARTHUR CONAN DOYLE.....	53
<i>Darul magilor</i> de O. HENRY	83
<i>Viscol și soare de Crăciun</i> de ELIZABETH GASKELL.....	95
<i>Dar de Crăciun de la indianul Pete</i> de HERBERT W. COLLINGWOOD	115
<i>Primul pom de Crăciun</i> de HENRY VAN DYKE	129
<i>Șapte drumeți sărmani</i> de CHARLES DICKENS	161

Spiridusii Crăciunului

CHARLES DICKENS

Traducere din limba engleză

DANA IONESCU

A fost odată, acum amar de vreme, într-un vechi târg de provincie, un om pe nume Gabriel Grubb, paracliser și gropar într-un cimitir. Era un om hâtru, încăpățânat și morocănos, care cu nimeni se împăca în afară de el însuși și de o sticlă veche, în formă de damigeană, ce-i încăpea în buzunarul mare de la haină.

În ajunul Crăciunului, cu puțin înainte de asfințitul soarelui, și-a înșfăcat lopata, și-a aprins felinarul, a pornit spre vechiul țintirim, fiindcă trebuia să isprăvească de săpat un mormânt până a doua zi de dimineață, și, fiind deznădăjduit din cale-afară, s-a gândit că, dacă se apucă de treabă de îndată, poate că o să-i vină gânduri mai bune.

A mers ce a mers, până când a cotit-o pe o alee întunecoasă, care ducea la cimitir, ispititor, lugubru lăcaș de jelanie, în care localnicii nu se înghesuiau să vină decât la lumina zilei, așa că lui Gabriel nu i-a fost deloc pe plac să audă un puști urlând din rărunchi un cântec vesel despre un Crăciun fericit. A așteptat să vină piciul, după

care i-a dat de cinci sau șase ori cu felinarul în cap, ca să-l învețe să-și strunească glasul. Când micuțul și-a luat talpașita, apărându-și capul cu mâna, a chicotit și a intrat în țintirim, încuind poarta.

Și-a scos haina, a pus jos felinarul, s-a dus la un mormânt care nu era gata și a săpat vreun ceas cu toată bunăvoința. Numai că pământul se întărise din pricina gerului și nu era treabă simplă să înfigi lopata-n el și să-l scoți. Altădată asta l-ar fi amărât, dar acum era așa de încântat că nu lăsase puștiul să cânte, că seara, când a isprăvit, nici nu prea a băgat de seamă că n-a făcut mare brânză și s-a uitat în mormânt posac și mulțumit, bombănind când își strângea lucrurile: „Lăcaș bun găsi-vei sub pământul rece/ În adâncuri, când viața-ți va trece.“

– Ho, ho, ho! a râs el tare, așezându-se pe un mormânt neted, locul lui preferat de odihnă, și scoțând sticloanța din buzunar. Un sicriu de Crăciun! O cutie de Crăciun! Ho, ho, ho!

– Ho, ho, ho! a repetat un glas de aproape.

– E ecoul, și-a spus el, ducând iar sticla la buze.

– Ba nu e! a rostit un glas puternic.

Gabriel a tresărit și a încremenit de spaimă, dând cu ochii de o formă care i-a înghețat sângele în vene.

O creatură nepământescă, ciudată, stătea aproape de el, pe o piatră de mormânt așezată orizontal. Era nemișcată și rânjea la el cu un rânjet din cele pe care numai spiridușii le pot avea.

– Ce faci aici în ajunul Crăciunului? l-a întrebat spiridușul aspru.

– Am venit să sap un mormânt, domnule, a răspuns Gabriel.

– Cine rătăcește printre morminte într-o noapte ca asta? a strigat spiridușul.

– Gabriel Grubb! Gabriel Grubb! a țipat sălbatic un cor de voci și strigătul a răsunat în cimitir.

– Ce ai în sticlă? a continuat spiridușul.

– Gin, domnule, i-a zis paracliserul, tremurând mai tare ca oricând, fiindcă-l târguise de la speculanți și i-a trecut prin cap că făptura care-l ia la întrebări o fi de la perceptorii spiridușilor.

– Cine bea gin singur, în țintirim, într-o noapte ca asta?

– Gabriel Grubb! Gabriel Grubb! au exclamat iar glasurile sălbatic.

– Atunci, cine e răsplata noastră meritată? a întrebat spiridușul, ridicând tonul.

– Gabriel Grubb! Gabriel Grubb! a răspuns corul nevăzut.

– Ce zici, Gabriel? a stăruit spiridușul, rânjind și mai aprig.

Paracliserul simțea că se sufocă.

– Ce zici de asta, Gabriel?

– E foarte ciudat, domnule, foarte ciudat și foarte frumos, a spus groparul, aproape mort de spaimă. Dar cred că mă întorc să-mi termin treaba, domnule, cu voia dumneavoastră.

– Treaba! a repetat spiridușul. Ce treabă?

– Să sap mormântul, domnule.

– Mormântul, zici? Cine sapă morminte când alți oameni se veselesc și se desfată?

– Gabriel Grubb! Gabriel Grubb! au răspuns iar vocile.

– Mă tem că ești dorit de prietenii mei, Gabriel, i-a replicat spiridușul.

- Fără supărare, domnule, a început paracliserul înspăimântat, nu cred că se poate. Nu mă cunosc. Socot că domnii nici măcar nu m-au văzut vreodată.

- Ba te-au văzut. Știm cine a lovit un băiețel din invidie, fiindcă băiețelul era vesel, și el nu.

Spiridușii au izbucnit într-un râs ascuțit, strident, ale cărui ecouri s-au întors înzecit.

- Mă... mă tem că trebuie să vă părăsesc, domnule, a spus paracliserul și cu greu s-a smucit din loc.

- Să ne părăsești! a exclamat spiridușul. Ho, ho, ho!

Apoi a început să râdă și dintr-odată s-a năpustit asupra lui Gabriel, l-a apucat de guler și amândoi s-au prăbușit în țărână. După ce și-a tras sufletul, groparul s-a trezit într-un loc care semăna cu o peșteră mare, înconjurată din toate părțile de spiriduși urâți și încrunțați.

- Iar acum, a vestit regele acestora, din jilțul înălțat în mijlocul încăperii - amicul lui din țintirim -, să-i arătăm acestui nefericit sinistru câte ceva din marile noastre rezerve.

Când a rostit aceste cuvinte, un nor s-a risipit încetisor, dând la iveală o locuință mică, dar curată, cu câteva piese de mobilier. În jurul unui foc strălucitor stăteau copilași strânși ciucure de rochia mamei sau ținându-și în jurul scaunului ei. Pe masă, strictul necesar de hrană, iar lângă vatră, un fotoliu cu brațe. Apoi a intrat tatăl și țâncii au fugit să-l întâmpine. Când s-a așezat la masă, mama s-a dus lângă el și toată atmosfera emana fericire și tihnă.

- Ce zici de asta? a întrebat spiridușul.

Gabriel a îngăimat că e foarte frumos.

- Arătați-i mai mult, a continuat spiridușul.

Norul venea și se risipea, iar Gabriel Grubb învăța și învăța lecție după lecție. A văzut că cei care trudesc din greu și abia-și câștigă traiul sunt veseli și fericiți. Și a ajuns la concluzia că, în definitiv, lumea e foarte respectabilă. Nici nu și-a dat bine seama că, după ce i-a arătat ultima imagine și s-a închis, norul parcă a zăbovit asupra lui, îmbiindu-l la odihnă. Unul câte unul, spiridușii s-au făcut nevăzuți și, când n-a mai rămas nici urmă de nor, groparul s-a cufundat în somn.

Când s-a trezit, se crăpase de ziuă și iată-l întins pe mormântul neted, cu sticla goală alături. S-a ridicat cu ultimele puteri și, scuturându-și chiciura de pe haină, s-a uitat spre oraș.

Însă acum era altcineva, căci din peripețiile petrecute în peștera spiritului învățase lecția blândeții și a bunăvoinței.

Uriasul cel egoist

OSCAR WILDE

Traducere din limba engleză

ADRIANA VOICU

În fiecare după-amiază, când ieșeau de la școală, copiii se duceau să se joace în grădina Uriașului.

Era o grădină întinsă și fermecătoare, cu iarbă verde, mățăsoasă. Ici-colo, din iarbă se înălțau flori frumoase ca niște stele și mai erau și niște piersici, doisprezece la număr, care primăvara se acopereau de flori colorate în roz și alb-sidefiu, iar toamna erau încărcăți de rod. În crengi păsările cântau atât de frumos, încât copiii se opreau din joacă să le asculte. „Cât de fericiți suntem aici!“, ziceau unul către celălalt.

Într-o bună zi Uriașul s-a întors. Fusesse plecat în vizită la prietenul lui, Căpcăunul din Cornwall, unde rămăsese vreme de șapte ani. La capătul celor șapte ani spusese tot ce avusese de spus, fiindcă priceperea lui în ale conversației era destul de limitată; așa că s-a hotărât să se înapoieze la castelul lui. Cum a sosit, a zărit copiii jucându-se în gădină.